

Na tomto právním stavu založeném na uvedených dvor. dekretch nemohou nic měniti pouhé oběžníky žal. úřadu z 12. května 1928, resp. z 21. září 1928. Žal. úřad posoudil tedy st-lův nárok po stránce právní nesprávně a slušelo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 9222.

Zaměstnanci veřejní (Slovensko): * Úředník na Slovensku, přeložený na jiné místo služební, má nárok na náhradu stěhovacích výloh buďto podle stěhovacího normálu z r. 1804 nebo podle usnesení ministerské rady z 27. července 1920, nikoliv však podle obou těchto předpisů vedle sebe.

(Nález ze dne 27. dubna 1931 č. 3108/30.)

Prejudikatura: Boh. A 7072/27, 6239/27.

Věc: Štěpán M. v B. proti ministerstvu financí o nábytečné.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Výměrem gř v Bratislavě z 26. května 1923 byl st-l, finanční rada, přeložen z P. do B. Do nového působiště se přestěhoval počátkem listopadu 1923. Cestovním účtem z 15. listopadu 1923 domáhal se st-l náhrady stěhovacích výloh incl. účtu zasílatele (7.006·20 Kč) v celkové částce 9.346 Kč 98 h; z toho byla mu výměrem gř z 29. května 1924 přiznána náhrada na cestovním 1.940·20 Kč a na odškodném za nábytek 6.227·82 Kč, celkem 8.168·02 Kč. Podáním ze 16. listopadu 1928 domáhal se st-l toho, aby mu z důvodu onoho přestěhování přiznáno bylo také ještě z titulu odškodnění za nábytek tříměsíční služné podle stavu z 1. listopadu 1923 vedle patřičných drah. přídavků, slov. přídavku a zákonných úroků. Rozhodnutím gř v Bratislavě ze 17. června 1929 nebylo žádosti této vyhověno. Apelaci, kterou st-l do výměru tohoto podal, zamítl žal. úřad nař. rozhodnutím.

O stížnosti uvažoval nss následovně:

Nař. rozhodnutí opřeno jest o dva důvody a to 1. o důvod, že při stěhování před 7. červencem 1926 přináleží státním zaměstnancům na Slov. jen odškodné podle zásad pro úpravu osobních poměrů státních zaměstnanců na Slov. (usnesení min. rady z 27. července 1920), a 2. důvod, že není právního nároku na nábytečné a současně na náhradu skutečných stěhovacích výloh a že vyplacení skutečných stěhovacích výloh (6.227·82 Kč) je pro st-le výhodnějším, než přiznání nábytečného (4.113 Kč). Naproti tomu namítá stížnost, že přeložený státní úředník má nárok jak na náhradu, kterou mu přiznává dvorský dekret ze 13. září 1804, tak i na to, co uznávají »Zásady« pro úpravu osobních poměrů státních zaměstnanců na Slov., poněvadž cit. zásady jsou mladšího data a jako takové mohou dřívější platné zákony a normy jen doplňovati, nikoli však je měniti. — Námitku tuto neshledal nss důvodnou.

Je sice pravda, že dekret dvorské komory ze 13. září 1804, sb. z. pol. sv. 22 č. 31 str. 135 se stal součástí právního řádu čsl. republiky (srov. Boh. A 6239/27 a 7072/27) a že v důsledku § 2 zák. č. 269/20 platí i pro úředníky a zřízence státních úřadů na Slov., leč z toho ještě neplyne nutně, že bylo-li státnímu úředníku poskytnuto odškodné za

stěhování podle shora uvedených zásad z r. 1920, by měl za všech okolností také ještě nárok na poskytnutí odškodného podle cit. dekretu dvorské kanceláře z r. 1804. Usnesení ministerské rady z 27. července 1920 přiznává státním zaměstnancům na systemisovaná místa na Slov. ustanoveným určité výhody a to mimo jiné poskytuje jim jak při původním ustanovení, tak při pozdějším případném přeložení z moci úřední náhradu skutečných, doklady prokázaných stěhovacích výloh, jimiž rozumí výdaje . . . . . povstalé dopravou osob, cestovních zavazadel a bytového zařízení jakož i pojistné proti poškození nebo uloupení nábytku za dopravy a zpropitné ve výši v místě obvyklé. Oproti nárokům plynoucím ze stěhovacího normálu z r. 1804 jsou nároky cit. usnesením min. rady poskytované ve mnohém směru širší (poskytuje se náhrada i když dřívější bydliště leží mimo území republiky, i když obsazení míst děje se v cestě soutěže, tedy na žádost, poskytuje se náhrada skutečných výloh, dále pojistné, zpropitné), z celé úpravy však nikde neplyne, že náhrady tyto se mají poskytnouti ještě vedle náhrad plynoucích snad z předpisů jiných. Úmyslem usnesení min. rady ze 27. července 1920 jest mimo jiné, nahraditi stěhovací výlohy, a to v rozsahu širším než jak se mohlo státi podle předpisů dosud platných. Z toho plyne jednak, že cit. usnesení skytá náhradu z téhož titulu právního (přeložení na jiné místo služební) jako stěhovací normál z r. 1804, jednak že chce poskytnouti náhradu vyšší, než by podle platných zákonných norem příslušela, a že tedy usnesení to jest pro posuzování nároku pragmatikálního úředníka na Slov. na náhradu stěhovacích výloh směrodatně hlavně potud, pokud jest pro úředníka příznivější než předpisy v tom směru dosud platné. (Srov. nál. Boh. A 7072/27.) Jedná-li se o náhradu z téhož titulu právního, pak nelze důvodně tvrditi, že náhrada přísluší podle obou úprav vedle sebe, a tvrdí tedy stížnost opak zcela mylně.

Žal. úřad vyslovil v nař. rozhodnutí, že hrazení skutečných výloh stěhovacích obnosem 6.227.82 Kč, jichž se st-li skutečně již dostalo, jest pro st-le výhodnějším než přiznání nábytečného podle stěhovacího normálu z r. 1804 (4.113 Kč), stížnost však v tomto směru nemá stížních bodů. Přiznal-li tedy úřad st-li náhradu stěhovacích výloh ve vyšší výměře, než by mu příslušela podle stěhovacího normálu z r. 1804, a nemá-li st-l právního nároku, aby mu náhrada ta byla poskytnuta byť i podle jiného předpisu ještě jednou, pak nebylo nař. rozhodnutím porušeno nějaké st-lovo subj. právo. Proto zamítl nss stížnost jako bezdůvodnou, aniž bylo potřebí, aby se zabýval i důvodem nař. rozhodnutí na prvním místě uvedeným (ad 1), ježto i kdyby tento důvod shledán byl nezákonným, by nař. rozhodnutí nemohlo býti zrušeno, zůstalo-li opřeno o důvod uvedený ad 2.

Č. 9223.

Četnictvo (Slovensko): * Předpisy § 76 odst. 1. a 3. zák. č. 153/23 (o odpočivných požitcích četnictva) platí za podmínek tam uvedených i pro býv. uh. četnické gážisty, kteří do hodnotných tříd zařadění nebyli.

(Nález ze dne 27. dubna 1931 č. 19.425/30.)